

RATIO DECIDENDI – ЄДНІСТЬ ТА СТАЛІСТЬ СУДОВОЇ ПРАКТИКИ*

Правові позиції Суду Європейського Союзу

ЩОДО ОBOB'ЯЗКУ ПОВІДОМЛЯТИ ОСОБИСТІ ДАНІ ДЛЯ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ЕФЕКТИВНОГО ЗАХИСТУ АВТОРСЬКИХ ПРАВ У МЕЖАХ ЦИВІЛЬНОГО ПРОВАДЖЕННЯ**

29. “Promusicae” є неприбутковою організацією виробників і видавців музичних й аудіовізуальних творів. 28 листопада 2005 р. вона подала позов до господарського суду № 5 (Мадрид) про застосування попередніх заходів проти “Telefónica”, комерційної компанії, діяльність якої включає надання послуг доступу до мережі Інтернет.

30. “Promusicae” звернулася до “Telefónica” з проханням ідентифікувати та розкрити фізичні адреси деяких осіб, яким остання надавала послуги доступу до мережі Інтернет, чий IP-адреси, дата і час з'єднання були відомі. “Promusicae” стверджувала, що ці особи використовували програму обміну файлами “KaZaA” (peer-to-peer, або P2P) і забезпечували доступ до спільних файлів на персональних комп'ютерах, зокрема до фонограм, права на використання яких належать членам “Promusicae”.

31. “Promusicae” стверджувала перед національним судом, що користувачі “KaZaA” здійснюють недобросовісну конкуренцію та порушують права інтелектуальної власності. Тому вона звернулася з проханням розкрити зазначену вище інформацію для того, щоб мати можливість порушити цивільні справи проти відповідних осіб.

33. “Telefónica” заперечила, стверджуючи, що згідно з LSSI передача даних, яких вимагає “Promusicae”, дозволяється лише у кримінальній справі або з метою забезпечення національної та громадської безпеки, а не у цивільному процесі або як попередній захід, що стосується до цивільного провадження. “Promusicae”, зі свого боку, стверджувала, що ст. 12 LSSI слід тлумачити відповідно до різних положень директив 2000/31, 2001/29 та 2004/48, а також статей 17 (2) і 47 Хартії, положення яких не дозволяють Державам-членам обмежувати обов'язок повідомляти такі дані виключно цілями, які чітко вказані в цьому законі.

* Рубрика функціонує під егідою Юридичного порталу RATIO DECIDENDI.

** Витяг із рішення Суду Європейського Союзу у справі “Музичне виробництво в Іспанії (організація ‘Promusicae’) проти AT ‘Telefonica de Espana’” від 29 січня 2008 р., сформований О. Посикалюком. Див. детальніше: Productores de Música de España (Promusicae) v Telefónica de España SAU, C-275/06, 29 January 2008 <<https://eur-lex.europa.eu/legal-content/EN/TXT/?uri=CELEX:62006CJ0275>> (accessed: 09.05.2019).

41. По суті ставиться запитання про те, чи повинно законодавство Співтовариства, зокрема директиви 2000/31, 2001/29 та 2004/48, прочитані також у світлі статей 17 і 47 Хартії, тлумачитись як такі, що вимагають від держав-членів встановити обов'язок повідомляти персональні дані з метою забезпечення ефективного захисту авторських прав у межах цивільного провадження?

43. По-перше, слід зазначити, що наміри законодавства Співтовариства, про які йдеться в запитанні, полягають у тому, що держави-члени повинні забезпечити, особливо в інформаційному суспільстві, ефективний захист промислової власності та авторського права, про яке мовиться у позові "*Promusicae*". Національний суд, однак, припускає, що зобов'язання Співтовариства, передбачені цим захистом, можуть бути обмежені в національному законодавстві положеннями ст. 12 *LSSI*.

45. Не викликає сумніву той факт, що процедура повідомлення імен та адрес певних користувачів "*KaZaA*", чого вимагає "*Promusicae*", передбачає розкриття персональних даних, тобто інформації, яка стосується встановлених осіб або осіб, яких можна встановити, відповідно до визначення, наданого у ст. 2(а) Директиви 95/46. Така передача інформації, яка зберігається у "*Telefonica*", є процесом обробки персональних даних у розумінні п. 1 ст. 2 Директиви 2002/58 та ст. 2(б) Директиви 95/46.

61. Національний суд у своєму рішенні посилається на статті 17 і 47 Хартії, перша з яких стосується захисту права власності, включаючи інтелектуальну власність, а друга – права на ефективний засіб правового захисту.

63. Однак ситуація, щодо якої національний суд ставить це питання, включає, крім цих двох прав, ще одне фундаментальне право, а саме право, яке гарантує захист персональних даних, а отже, приватного життя.

65. Таким чином, у цій справі для попереднього вирішення виникає питання про необхідність узгодження вимог захисту різних основних прав, а саме права на повагу до приватного життя, з одного боку, та права на захист власності та ефективний засіб захисту – з другого.

68. У такому разі держави-члени повинні, здійснюючи транспозицію зазначених вище директив, подбати про тлумачення директив, що дає можливість досягти справедливого балансу між різними основними правами, захищеними правовим порядком Співтовариства. Крім того, при здійсненні транспозиції цих директив, органи влади та суди держав-членів повинні не тільки тлумачити своє національне законодавство відповідно до цих директив, а й переконатися, що воно не вступає у конфлікт із цими фундаментальними правами або з іншими загальними принципами законодавства Співтовариства, такими як принцип пропорційності.

70. Зважаючи на все сказане вище, відповідь на запитання національного суду має полягати в тому, що директиви 2000/31, 2001/29, 2004/48 та 2002/58 не вимагають від держав-членів встановлювати в такій ситуації, як у головному провадженні, обов'язок повідомляти персональні дані для забезпечення ефективного захисту авторських прав у межах цивільного провадження. Проте законодавство Співтовариства вимагає, щоб при транспозиції цих директив держави-члени поклалися на таке їхнє тлумачення, що дає змогу досягти справедливого балансу між різними основними правами, захищеними правовим порядком Співтовариства. Крім того, при здійсненні транспозиції цих директив, органи влади та суди держав-членів повинні не тільки тлумачити своє національне законодавство відповідно до цих директив, а й переконатися, що воно не вступає у конфлікт із цими фундаментальними правами або з іншими загальними принципами законодавства Співтовариства, такими як принцип пропорційності.

Правові позиції Верховного Суду

Господарська юрисдикція

ПРО ПИТАННЯ НАЯВНОСТІ МІЖ СТОРОНАМИ ДЕЛІКТНИХ ЗОБОВ'ЯЗАНЬ ТА ЦИВІЛЬНО-ПРАВОВОЇ ВІДПОВІДАЛЬНОСТІ ЗА ЗАПОДІЯНУ ШКОДУ, ЗАВДАНУ НЕМОЖЛИВІСТЮ ПОВЕРНУТИ АРЕШТОВАНИЙ ТОВАР ПІСЛЯ ЗНЯТТЯ АРЕШТУ*

Товариство з обмеженою відповідальністю (далі – ТОВ) “Пандеон” звернулося до Господарського суду Сумської області з позовом про стягнення з Державного бюджету України через Головне управління Державної казначейської служби України у Сумській області в рахунок відшкодування шкоди, завданої Головним управлінням Національної поліції в Сумській області (далі – ГУНП у Сумській області) у розмірі 1 687 773,47 грн, збитків, понесених у зв'язку із втратою майна; стягнення з Державного бюджету України через Головне управління Державної казначейської служби України у Сумській області в рахунок відшкодування шкоди, завданої ГУНП у Сумській області в розмірі 2 664 726,54 грн упущеної вигоди; стягнення з Державного бюджету України через Голов-

* Витяг із постанови Великої Палати Верховного Суду від 12 березня 2019 р. у господарській справі № 920/715/17, сформований Л. Сидоровою.